

ØKONOMISK KRISE 13. februar 2021

DEBATINDLÆG

Borgerlige regeringer førte uansvarlig økonomisk politik

Skrevet af

Lars Andersen

Direktør

Ufinansierede skattelettelser og en svækkelse af de offentlige finanser på 95 milliarder gennemført af Fogh- og Løkke-regeringerne trak lange skygger fra 00'erne og op gennem 10'erne.

Kontakt

Direktør

Lars Andersen

📞 40 25 18 34

✉️ la@ae.dk

Kommunikationschef

Jesper Kirkbak

📞 50 73 71 34

✉️ jk@ae.dk



ARBEJDERBEVÆGELSENS ERHVERVSRÅD

Fronterne er trukket op i debatten om den førte økonomiske politik. De borgerlige anklager regeringen for at være uansvarlig, mens de ser sig selv som ansvarlige udi økonomisk politik.

Forleden skrev de forhenværende finansministre Claus Hjorth Frederiksen og Kristian Jensen her i [Berlingske](#), at det er takket være Venstres insisteren på at nedbringe gælden og gennemføre reformer, at Danmark har været så godt polstret, at vi har kunnet håndtere coronakrisen. Men Hjorth og Jensen glemmer, hvor uansvarligt de borgerlige regeringer opførte sig op gennem nullerne.

I perioden 2001-2019, hvor Venstre havde regeringsmagten i langt de fleste år, blev skatter og afgifter sat ned, så skatteprovenuet i dag er omkring [45-50 milliarder kroner lavere om året](#). Penge ud af statskassen, som har forringet vores økonomiske holdbarhed.

De skattelettelser, der blev aftalt i [2004 og 2007](#), var ufinansierede, og sammen med skattestoppet fik man skabt et hul på de offentlige finanser på 14 milliarder kroner. Derudover betød skattestoppet på ejendomsværdiskatten, at der ikke blev lagt låg på de uholdbare prisstigninger, vi så på boligmarkedet op til finanskrisen. Ansvarligt?

Den bristede prisboble på boligmarkedet var herhjemme med til at forværre de negative konsekvenser af den verdensomspændende finanskrisen. Uden et skattestop på ejendomsværdiskatten havde vi haft et bedre værn mod boligboblen.

Offentlige finanser svækket med fire procent af BNP

Den borgerlige regerings uansvarlighed viste sig især fra 2005 til 2010, hvor de offentlige finanser strukturelt blev svækket med hele fire [procent af BNP](#) svarende til 95 milliarder kroner.

Efter finanskrisen strammede man finanspolitikken for hurtigt for at lukke det hul, man havde skabt. Fra et samfundsøkonomisk perspektiv burde man have ventet til dansk økonomi var i omdrejninger igen. Sådan forlængede den daværende regering krisen. Vi led et permanent BNP-tab, fordi krisen fik lov til at løbe for længe. Det må ikke ske denne gang.

Fra BNP ramte bunden i 2009, tog det fire år, før beskæftigelsen begyndte at vokse igen. Langtidsledigheden fik lov til at vokse med næsten 40.000 personer, og samtidig voksede andelen af de

30-54-årige, som stod uden for arbejdsmarkedet. Det er vores kernetropper, og desværre er [andelen af de 30-54-årige](#), som står uden for arbejdsmarkedet ikke faldet synderligt efter finanskrisen.

Vi har masser af arbejdskraft, selvom Arne er på pension

Man hører også borgerlig bekymring for regeringens nuværende økonomiske kurs. Claus Hjorth Frederiksen og Kristian Jensen udtrykker for eksempel kritik af, at arbejdsstyrken er blevet reduceret med 10.000 personer – blandt andet som følge af Arnes ret til tidlig pension.

De overser, at uden Arne-pensionen vil der komme et endnu større pres for at få stoppet den stigende pensionsalder, der er med til at sikre de offentlige finansers langsigtede holdbarhed. I det lys er pengene til Arnes pension peanuts – og en god investering i fremtiden.

[Finansministeriet](#) skønner – på trods af Arnes pension – at arbejdsstyrken vil vokse med cirka 80.000 personer fra 2020 til 2025. Og væksten i arbejdsstyrken fortsætter efter 2025.

Selvfølgelig skal vi kere os om Danmarks velstand. Men det, der for alvor gør os rigere, er ikke hvor mange hænder vi har til rådighed på arbejdsmarkedet. Det handler om, hvor dygtige hænderne er. Og hvor meget værdi hænderne kan producere per arbejdstime.

Vores [analyse](#) viser, at det ikke har været arbejdsstyrkens størrelse, men produktiviteten, som har været drivende for vores historiske velstandsfremgang. Det er en smule teknisk, men på bundlinjen står der, at et enøjet fokus på klassiske arbejdsudbudsreformer er *passé*. Det er ikke reformer, hvor man skruer ned for ydelser og skatter på arbejdsindkomst, der for alvor gør vores samfund rigere.

Tværtimod er det reformer, der investerer i uddannelse, opkvalificering af arbejdsstyrken, forskning, grøn omstilling og infrastruktur, som vil sikre Danmark øget velstand. Samtidig kan man glæde sig over, at det også vil øge arbejdsudbuddet.